

Pisano ji damo balo,
solnce bo na nji sanjalo,
solnce bo na nas sijalo
in z nevesto se igralo.

Ivan Albreht:

Prva postaja.

„Ne moči mi s solzami nog,
ne briši jih z lasmi,
saj kdor živi, ta ni ubog —
ne boj se Magdalena!“ —

„Ah, Rabi, ti
moj večni, ti moj Bog . . .“

In kakor v snu o mladih dneh
ji pal je z lic, iz duše greh . . .
In dvignila se je do njega,
do čela in do ust. —

Tedaj so vstali farizeji
in z divjo jezo so zbežali.
In Izrael ju je proklel,

J. R. Glaser:

Večer v planini.

Že je med veje
mrak zašel,
več izplesti se ne more;
glasno, glasneje
zvon zapel
je iz doline k nama v gore . . .

Zadnji zvok iztrepeta,
vse v tišini eni sami;
tiha ti ob moji rami,
kakor da več nisva dva . . .